

Consell Tributari

Expedient: 146/7

El Consell Tributari, reunit en sessió de 22 de setembre de 2008, i coneixent del recurs presentat per I.L., S.A., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- En 11 de juny de 2004, el senyor J.M.C.V., actuant en nom i representació de la mercantil I.L.,S.A. interposa recurs d'alçada contra la resolució del director gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda, de data 6 de maig de 2004, per la que s'acorda desestimar la sol·licitud de reemborsament de les despeses derivades de la formalització i manteniment dels avals bancaris presentats davant l'esmentat Institut els dies 3 de gener de 1991 i 10 de desembre de 1992, respectivament amb número de dipòsit ..., ... i ..., per garantir el pagament de les liquidacions girades amb núms. de rebut TE-1990- ..., TE-1992- ... i TE-1992- ..., en concepte de taxa d'equivalència acreditada el 31 de desembre de 1989 per l'objecte tributari amb codi ..., finca ubicada al c/ V., núm. ..., P..., sol·licitud formulada el 5 de juny de 2001.

2.- Al·lega la recurrent que el reemborsament de les quantitats reclamades, desemborsades per fer front a les despeses derivades de la constitució i manteniment dels avals bancaris presentats al seu dia per garantir el pagament de tres liquidacions tributàries, s'ha de produir com a conseqüència de la responsabilitat patrimonial en què ha incorregut l'Administració al deixar sense efecte les liquidacions avalades com a conseqüència de la seva prescripció, reconeguda per la pròpia Administració. En aquest sentit, segons la jurisprudència que esmenta (sentències de la Sala del Contenciós Administratiu de l'Audiència Nacional de 25 de gener de 2001, 12 de juliol de 2001 i 27 de juny de 2002), el simple fet que l'Administració declari la prescripció i, en conseqüència, l'anul·lació de les liquidacions impugnades, comporta la indemnització de les despeses generals pels avals presentats a fi de garantir el seu pagament.

3.- Consta a l'expedient còpia dels recursos d'alçada presentats, respectivament, el 3 de gener de 1991 i el 10 de desembre de 1992 contra les

liquidacions avalades, així com escrit presentat el 31 de maig de 2000, pel qual es sol·licita la devolució dels avals presentats al seu dia; un escrit presentat el 5 de juny de 2001, pel qual es sol·licita el reemborsament de les despeses ocasionades per la formalització dels esmentats avals; i diversos antecedents incorporats a l'expedient provinents de la Inspecció d'Hisenda Municipal.

4.- Consta igualment a l'expedient que les liquidacions avalades van ser anul·lades per prescripció el 2 de març de 2001.

5.- El Departament de Recursos de l'Institut Municipal d'Hisenda proposa desestimar el recurs i denegar la devolució de les despeses d'aval sol·licitada.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Com a punt de partida per a la resolució del present recurs interessa recordar que, segons es desprèn dels antecedents de fet i es subratlla a l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda, l'anul·lació de les liquidacions quina execució va ser suspesa mitjançant la presentació dels avals bancaris amb núms. de dipòsit ..., ... i ..., no es va produir com a conseqüència de l'estimació dels recursos plantejats contra tals liquidacions, sinó en virtut de la prescripció del dret al seu cobrament, declarada per resolució de 2 de març de 2001. En conseqüència, no es pot estimar la pretensió de devolució del cost d'aquells amb base en la Llei 1/1998, de 26 de febrer, de drets i garanties dels contribuents, aplicable al cas, ja que, com ha declarat la sentència de 31 de maig de 2003, "el derecho a indemnización que la misma reconoce lo es en la medida en que prospere la impugnación emprendida en la instancia (...)".

Segon.- Ara bé, si això és cert, no ho és menys que, com ha establert la jurisprudència, la norma continguda a l'art. 12.1 de la Llei 1/1998 no constitueix sinó una manifestació concreta del principi de responsabilitat de l'Administració pública: així, segons la sentència de 4 de maig de 2005, el dret de la recurrent a ser reemborsada del cost dels avals que hagi hagut d'aportar en via administrativa i jurisprudencial per suspendre l'execució del deute reclamat "se inscribe en el ámbito de la responsabilidad patrimonial de la Administración tributaria por un funcionamiento que causa un daño al administrado que éste no tiene el deber jurídico de soportar. Obedece, como esta Sala tiene reconocido (Ss. 12 y 30/07/1999 y demás en ellas citadas) al fundamento mismo

de la responsabilidad patrimonial -art. 40 de la Ley de Régimen Jurídico de la Administración del Estado de 1957 o arts. 139 y 141 de la vigente de 26 de noviembre de 1992- que ha sido expresamente reconocido en el ámbito tributario, primero en la reforma operada en el art. 81.5 de la Ley General Tributaria (1963) por la Ley 25/1995, de 320 de julio (...) y, después, y en términos generales, por el art. 12.1 de la Ley 1/1998, de 26 de febrero, de Derechos y Garantías de los Contribuyentes”

Tercer.- Plantejada així la qüestió, caldrà dilucidar si la conducta de l'Administració -per acció u omisió- i amb independència de la sort del recurs, ha ocasionat a la recurrent un perjudici antijurídic susceptible d'avaluació econòmica. La resposta ha de ser positiva, encara que no en els termes que es pretén a l'escrit del recurs, ja que atès, com ha quedat exposat, que l'anul·lació de les liquidacions quin assegurament es va efectuar pels avals bancaris no es va produir en mèrits del recurs, sinó per la prescripció del dret al seu cobrament, l'Administració havia d'aplicar d'ofici la prescripció, en compliment del mandat establert a l'art. 67 de la Llei 230/1963, de 28 de desembre, General Tributària, aplicable a aquest cas, a partir del moment que es va produir, sense esperar fins al 2 de març de 2001, en què es va resoldre l'anul·lació dels càrrecs per prescripció. Existeix, per tant, una conducta omissiva de l'Administració, que va causar al recurrent un perjudici perfectament avaluable i que caldrà quantificar prenen en consideració les despeses que li van ocasionar els avals bancaris des del moment en què la prescripció es va produir i va haver de ser declarada d'ofici, fins a la data en què va tenir lloc la seva devolució.

Per tot això,

ES PROPOSA

ESTIMAR en part el recurs, ANUL·LAR la resolució impugnada; i RECONÈIXER el dret de la recurrent al reemborsament de les despeses que li van ocasionar els avals bancaris des del moment en què es va produir la prescripció dels càrrecs garantits fins a la devolució dels avals.